

Pozdrav: Milé sestry, milí bratři, milé děti, milí přátelé, mám radost, že jsme všichni společně směli přijmout Boží pozvání k dnešnímu setkání, při kterém smíme naslouchat Božímu Slovu a vzdávat dík za vše, co od našeho Otce dostáváme.

Píseň: 161 sl.1

Introit: Hlahol Hospodinu, celá země! Radostně služ Hospodinu! Vstupte před Jeho tvář s plesem! Ž 100,1

Píseň: 177

Modlitba: Pane Bože, přicházíme z nejrůznějších míst, abychom Tě chválili. Abychom se radovali z toho, že všichni smíme patřit k Tvému lidu. Abychom se učili poznávat, jak nás provázíš na každý den. Když pracujeme, když jsme ve škole, ve školce, doma. Že jsi s námi, když se radujeme i když je nám smutno.

Moc děkujeme, že to vše nás učíš poznávat v příbězích, které nám zachytili bibličtí svědkové. Prosíme, uč nás naslouchat příběhu, který dnes otevřeme. A dej nám sílu svého svatého Ducha, abychom přijali Tvé napomenutí i povzbuzení. Amen.

Čtení: Gn 25,20-26

Píseň: S216

Text: Ef 2,9-10

Haleluja. Buď požehnán Bůh Hospodin, Bůh Izraele; jedině on koná divy. Haleluja. Ž 72,18

Dnes si budeme vyprávět o dárcích. Dostali jste, děti, něco pod stromeček? A měli jste radost? A kdybych se vás zeptal, jestli jste si ty dárky zasloužily, už by se na mě Marie moc mračila. Ona to je totiž hodně hloupá otázka. A právě o tom my si dnes budeme povídat. O darech. O tom, co to vlastně dar je. Ten příběh, který si budeme vyprávět, je dlouhý - a proto si ho budeme vyprávět postupně.

Izák a Rebeka byli smutní. Moc smutní. Věděli byste proč? Ano, neměli miminko. A moc po něm toužili. Nezapomněl na ně Pán Bůh? Mají pro co žít? Izákův tatínek s maminkou také dlouho čekali, než se Izák narodil, vzpomene si Pán Bůh i na Izáka s Rebekou?

Co jen s tím dělat? Izák s Rebekou chtějí veliký dar. Jak jen ho získat? Nebo to prostě nejde a mají to vzdát? Co jen poradit? „Izáku, vzpomínej, co ti vyprávěl tvůj tatínek Abraham?“ „Můžete si, Izáku a Rebeko, tak velký dar zařídit sami? Můžete si ho vytroucovat?“ Děti, co děláte, když

moc a moc po něčem toužíte?

Ne, ne, nejde to. Když toužíme po velikém daru, musíme o něj prosit. A tak Izák prosil. A Rebeka určitě také. „Pane Bože, prosíme, vzpomeň si na nás! Moc rádi bychom měli miminko. Starali bychom se o ně, všechno ho učili, měl bys z něj určitě radost.“

A Pán Bůh je vyslyšel. Požehnal jim. Dal jim dar. Veliký dar. Rebece se narodily miminka dokonce dvě.

A tu najednou byla veliká starost. Jak se rodiče musí starat o miminko? No - musí ho mít především rádi? A když budou dvě? Zvládnout to, Izák a Rebeka? Zvládnou to tak, aby se měli oba ti kluci rádi? Mají před sebou veliký úkol. Když se nám měl narodit Kuba, říkal jsem si: Pane Bože, ať je to holka. Tu bude vychovávat hlavně Marie, co já bych jen kluka naučil.“ A Pán Bůh si asi řekl - „Jen počkej, žádné utíkání z boje. Pěkně se narodí kluk. A nebo raději tři.“ Tatínek Izák a maminka Rebeka začali velice dobře - maminka Rebeka prosila Pána Boha, aby pomohl. Protože ona sama si rady neví. A Pán Bůh jí odpověděl: „Neboj se, vím o nich, vím o jejich životě, mám s nimi plán.“

Píseň: S355

Text: Gn 25,27-34

Tak Izák s Rebekou se s darem zacházet naučili. A teď co Ezau s Jákobem? Jak ti si poradí s darem Podívejte se, jací z těch miminek vyrostli velcí kluci. Toto je Ezau. Uměl lovit zvěř, všimněte si, že je pěkně v mysliveckém. A umí se o sebe postarat. I tatínkovi Izákovi umí přinést pěkný úlovek. A to se Izákovi líbí. Má Ezaua moc rád.

„Ezaue, víš, co je to dar?“

„Dar? To je to, co si zasloužím. Třeba já - já jsem prvorozený. A proto si zasloužím požehnání a Pán Bůh mi ho dá.“

Hmmm...

O Jákobovi čteme, že byl muž bezúhonný, že sídlil ve stanech. To byl asi pastevec. A maminka Rebeka ho měla moc ráda. Ten by mohl vědět, co to je dar. Vždyť musí vědět, že rozhodně není jeho zásluha, když vyroste hojnost pastvy pro ovečky.

„Jákobe, co ty si myslíš, že je dar?“

„No - já si myslím vlastně totéž, co Ezau. Dar - ten si musíte zasloužit. Kdybych jen já se narodil první. Kdybych jen já měl to Ezauovo prvorozenství. To by pak bylo všechno jiné, to by pak Pán Bůh musel požehnat mě!“

Co myslíte, mají pravdu ti dva bratři? Ne? Tak to na ně zavoláme: „Nemáte pravdu!“

Hmmm... Zdá se, že nás neslyší...

„Já to prvorozenství prostě nějak musím získat“, stojí si na svém Jákob a připravuje si večeři.

„Bratře, já mám hlad! Dej mi najíst!“ Aj, aj, poprosit by mohl ten Ezau. Nepoprosil sice, ale co byste udělali na Jákobově místě? Kdyby vás bratr nebo sestřička poprosili o jídlo. Rozdělili byste se? Ano. A chtěli byste zaplatit? Ne. „Slyšíš, Jákobe? Za dar se neplatí!“ Ale Jákob neslyší.

„Ale ano, Ezaue, to víš, že ti dám najíst. Ale ty mi také musíš něco dát. Tady mi odpřisáhneš, že mi dáš své prvorozenství!“

A Ezau to udělal.

Ach jeje. Líbí se vám to děti? Ne. Ale vůbec ne.

Píseň: S289

Text: Gn 27,5-13

A co teď bude pokračovat, to se nám nebude líbit o nic víc.

Tatínek Izák už nevidí - je slepý. Nemůže kontrolovat, co se kolem něj děje.

Syn Ezau - ten hodil za hlavu slib svému bratrovi a dělá jakoby nic.

Maminka Rebeka - ta vymyslela plán, jak zařídit, aby její milovaný Jákob dostal požehnání. Aby dostal dar od Hospodina. Pěkně využijí toho, že Izák nevidí a podvedou ho. A bude to v suchu.

A Jákob? Ten měl hlavně strach, aby se na to nepřišlo.

A provedli to, děti? Provedli. Co to vlastně udělali? Když něco moc chci, nikdo mi to nechce dát a tak si to nakonec vezmu sám, co to je? Krádež. Ach jeje. A to jenom z toho, že zapomněli, co je to dar. Že dar není něco, co si můžeme zasloužit, co si můžeme koupit, ale že ho dostáváme proto, že nás má někdo rád. A že ho dokonce o takový dar můžeme poprosit. To víte vy, děti. My dospělí na to zapomínáme. Tak, jak na to zapomněla Rebeka, Jákob i Ezau. A já myslím, že i Izák. Dá se s tím něco dělat? Nebojte se, dá.

Stačí vstoupit do Boží školy. Tak jako Jákob. A poslouchat, co nám chce Pán Bůh říct. Že ty nejdůležitější věci si prostě nemůžeme zasloužit. Ale že za ně máme o to víc prosit a o to víc za ně děkovat. Když se o to budeme snažit, určitě jednou pochopíme, co napsal apoštol do sboru ve městě Efezu: „Spasení není z vás, je to Boží dar; není z vašich skutků, takže se nikdo nemůže chlubit. Jsme přece jeho dílo, v Kristu

Ježíši stvořeni k tomu, abychom konali dobré skutky, které nám Bůh připravil.“

Amen.

Píseň: S244

Přímluvná modlitba:

Ohlášky:

Poslání: Buďme vděčni za to, že dostáváme neotřesitelné království, a služme proto Bohu tak, jak se jemu líbí, s bázni a úctou. Žd 12,28

Požehnání: Ať vám milost dělá život krásným a bohatým před Boží tváří,
láska ať vás provází a hřeje
a ať vás brání před chladem a mrazem lidské zloby
a Boží pravda ať vám svítí na cestu, když se moci chopí tma. Amen.

Píseň: 549